

Den första till betänktid, men inte blir det nej.
 Ad! toles jag så anhänga om — en liten — puss,
 — sa' ja'.
 Jag hoppas aldrig Annars begagnar tobaksbuss,
 — sa' ho'.
 Ad! får jag ta om lifvet och hålla seshår?
 — sa' ja'.
 Ah, Annars ä' för go' som vill göra sej besvär,
 — sa' ho'.

Den Andra.
 Förgäfwes i mörkret jag samlar,
 Mig kärleken ingen upplysning ger;
 Du mer mina tankar jag samlar,
 Du mindre förhoppning jag ser.
 Hvar kan väl min Ingri vara?
 Månn' hon här instängder är?
 Jag ropa kall: ad, om hon swara,
 Min kärlek ej mera begär.
 Hör Ingri, min Ingri! beder,
 Mig låna ditt öra blott en minut!
 Du ensam min lycka bereder,
 Gör på mina plågor ett slut.
 Du wet att mitt hjerta dig dyrkar
 Och ewig trohet lofwat dig här,
 Om på dessa löften du yrkar,
 Min kärlek ej mera begär.

Den första till betänktid, men inte blir det nej.
 Ad! toles jag så anhänga om — en liten — puss,
 — sa' ja'.
 Jag hoppas aldrig Annars begagnar tobaksbuss,
 — sa' ho'.
 Ad! får jag ta om lifvet och hålla seshår?
 — sa' ja'.
 Ah, Annars ä' för go' som vill göra sej besvär,
 — sa' ho'.

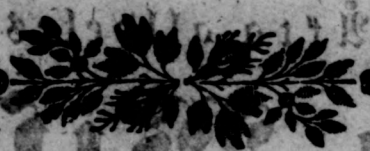
Den Andra.
 Förgäfwes i mörkret jag samlar,
 Mig kärleken ingen upplysning ger;
 Du mer mina tankar jag samlar,
 Du mindre förhoppning jag ser.
 Hvar kan väl min Ingri vara?
 Månn' hon här instängder är?
 Jag ropa kall: ad, om hon swara,
 Min kärlek ej mera begär.
 Hör Ingri, min Ingri! beder,
 Mig låna ditt öra blott en minut!
 Du ensam min lycka bereder,
 Gör på mina plågor ett slut.
 Du wet att mitt hjerta dig dyrkar
 Och ewig trohet lofwat dig här,
 Om på dessa löften du yrkar,
 Min kärlek ej mera begär.

Alla alldeles
Nya Wisor.

Den Första:
 Ad! grusliga öden som wållat min smärta n.
 Den Andra:
En Kärleksvisa.
 Jag gick mig ut en aftonstund, n.
 Den Tredje:
 Bort i en skog i "Lustland" n.
 Den Fjerde:
Mårten Holf.
 Mårten Holf, af ingen känd, n.
 Den Femte:
Den Hemvandrande.
 Rakt ifrån källarn kommer jag nu, n.
 Den Sjette:
En Bond-Polka.
 A jänta & ja: allt uppå landamägen, n.
 Den Sjunde:
 Hö på ho' lilla Greta, n. n.
 Den Åttonde:
 Förgäfwes i mörkret jag samlar, n.

Sa trassade jag zena. Sen bar det af at Colno
 flog. Vi voro båda ömma — Och hvad der
 flöde minns jag nog. Det kan jag aldrig glömma.
 Vi satte oss uppå en sten med hand i hand
 förroligt Och fogeln sjöng och månen stän-
 det var så hjertans roligt. Och med en fallhet
 utan namn Com duvarning i orden — Vi stön-
 to i hvarandra som Och fustade på marten.
 "Ad, zena! vill du blifva min i glädje
 och i smärta?" "Ja, zena, anders! enigt
 din — Jag mot mitt hela hjerta" Och allt
 sitt hjerta gaf den bort I lykar utan anda;
 Men — hvarst jagst fäst ar fort. I jag här,
 hvad som kan hända i
 När några månat glerst för runda Och zena
 varit trogen, Jag gid mig ut en afstund,
 Det ej till Solna fogen — Men med skaden,
 mört od stam, Och uppför månen trappa Det
 hyrde zena — enstid, rum, Och jag sid beta
 — pappa i vandr
 flog kan det stundom hända bra, Men fider
 turstera — Men vill man bara hjertat på. Och
 far man mader mera: En pill till bäde kropp och
 själ, Ett ljus af bälsta fogen — Och ljudas allt
 ting riktigt väl, Sans mamma med på följt.

Den Första.

Verlden, är tung och mitt lif är en börda
Ingen förnöjelse finner jag qwar; Men uti gras,
wen jag lugnet får sförda, Som mig förnöjer och
öfwas hwar dag.

Den Andra:

En Kärleksvisa.

Sag gif mig ut en afstonsund, Sag gif mig ut allena,
Men när jag kom till Hagalund,

Den 11te.
Bond-Poesta.

Ä lofwade tro i nöd å i lust,
Att allt intill lifwets sistaſte puſt,
Troget hwarandra dörka.

Den Sjunde.

— sa' ho'.
 Nej swara mig me'samma, säj vill ho' eller ej?

Nej swara mig me'samma, säj vill ho' eller ej?
— sa' ja'.